Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΥΓΙΕΡ

Ο ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ { ΠΑΥΛΟΣ, 40 ἐτῶν. ΓΕΡΑΡΔΟΣ, 35 ἐτῶν.

(Στὸ κελλὶ μιᾶς φυλακῆς).

ΠΑΥΛΟΣ.— Δὲν ξέρεις πόσο θλίβομαι, νὰ σὲ βλέπω ἐδῶ μέσα, ἐσένα, τὸν καλύτερο ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους μου!...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Ξέρεις γιὰ ποιὸ λόγο εἶμ' ἐδῶ μέσα;

ΠΑΥΛΟΣ.— Κάτι ἄκουσα... Ἔλεγα, βλέπεις, τόσον καιρὸ ἀπὸ τὴ Γαλλία. Δὲν ξέρω ὅλες τὶς λεπτομέρειες...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Αἴ, λοιπόν, ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ αἰτία ποὺ βρίσκομ' ἐδῶ μέσα...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἡ ἀγάπη;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Ναί... Θυμᾶσαι ποὺ μοῦλεγες ὅτι δὲν θ' ἀγαπήσω ποτέ; Αἴ, λοιπόν, φίλε μου, ἀγάπησα τρελλά, παράφορα, ρομαντικά, ἐγὼ ποὺ ἤμουν πάντα τόσο θετικός...

ΠΑΥΛΟΣ.— Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ σὲ κατέστρεψε.

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Ξέρεις ὅτι σπούδαζα γιατρός. Εἶχα πάρει πρὸ πολλοῦ τὸ δίπλωμά μου, καὶ ἐργαζόμουν ὡς βοηθὸς στὸ νοσοκομεῖο τοῦ γιατροῦ Ντεπέ. Ζοῦσα ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἐπιστήμη μου. Δὲν εἶχα ἀγαπήσει καμμιὰ γυναῖκα ὡς τότε. Ὅταν μιὰ μέρα εἶδα στὸ δάσος τῆς Βουλώνης μιὰ νέα μαυροφορεμένη, καταπληκτικῆς ὀμορφιᾶς. Κι' ἐγὼ ποὺ ὡς τότε δὲν εἶχα προσέξει ἰδιαιτέρως καμμιὰ γυναῖκα σχεδόν, ἔμεινα σὰν κεραυνόπληκτος. Κάθε μέρα πειὰ πήγαινα στὸ δάσος γιὰ νὰ τὴν δῶ, κάθε μέρα τὴν ἐρωτευόμουν περισσότερο. Δὲν τολμοῦσα ὡστόσο νὰ τὴν πλησιάσω. Προσπαθοῦσα πάντα τὴν ὥρα ποὺ ἔκανε αὐτὴ τὸν περίπατό της, νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ στὸ δάσος.

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Ὁ διευθυντὴς μ' ἄκουσε μὲ ψυχρότητα...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε ὅτι θ' ἀγαπήσης ἐσὺ τόσο πλατωνικά!

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Μιὰ μέρα τέλος τὴν παρακολούθησα... Εἶδα ὅτι ἔμενε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κεντρικώτερα ξενοδοχεῖα τοῦ Παρισιοῦ. Κι' ὅταν ρώτησα ἐκεῖ τ' ὄνομά της, ἔμαθα ὅτι εἶνε Βελγίς καὶ χήρα κι' ὅτι ὀνομάζεται Ἄννα Λαμπρ. Τὴν ἄλλη μέρα δὲν τὴν εἶδα στὸ δάσος. Κι' ὅταν πῆγα καὶ ρώτησα στὸ ξενοδοχεῖο, μοῦ εἶπαν ὅτι τὸ πρωὶ εἶχε φύγει γιὰ τὸ Βέλγιο. Δὲν ἤξεραν ὅμως γιὰ ποιὰ πόλι τοῦ Βελγίου.

ΠΑΥΛΟΣ.— Κι' ἔτσι ἔχασες τὰ ἴχνη της...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Ναί... Ἔχασα τὰ ἴχνη της. Κι' ἡ ἀπελπισία μου ἦταν πολὺ μεγάλη. Ἐπὶ δύο χρόνια ἔζησα μὲ τὴν ἀνάμνησί της. Ὅταν... τί ἀνέλπιστο!... Μιὰ μέρα στὸ νοσοκομεῖο ὅπου ἐργαζόμουν ὡς βοηθὸς τοῦ διευθυντοῦ, μᾶς ἔφεραν μιὰ ἄρρωστη. Ἦταν Ἐκείνη!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἐκείνη; Κι' ἦταν βαριὰ ἄρρωστη;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Εἶχε μιὰ μυστηριώδη ἀρρώστεια, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἐξακριβώσῃ κανένας γιατρός.

ΠΑΥΛΟΣ.— Φαντάζομαι τὴ χαρά σου ὅταν τὴν ξαναείδες!

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Ἀλλὰ καὶ τὴ λύπη μου, καὶ τὴν ἀπελπισία μου... Νὰ τὴν βλέπω νὰ ὑποφέρῃ τόσο, καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὴν ἀνακουφίσω... Τί μαρτύριο!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἀντελήφθη ὅτι τὴν ἀγαποῦσες;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Ἄκουσε νὰ δῇς... Συχνὰ συνομιλοῦσα μαζύ της. Εἶδα ὅτι ἦταν ἐξαιρετικὰ μορφωμένη. Καὶ συμφωνούσαμε σ' ὅλα. Εἴχαμε τὶς ἴδιες ἰδέες, τὰ ἴδια αἰσθήματα. Ἕνα βράδυ τέλος...

ΠΑΥΛΟΣ.— Τῆς εἶπες ὅτι τὴν ἀγαπᾶς...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Ὤ, ὄχι, ὄχι... Γιὰ σκέψου... Ἦταν μιὰ γυναῖκα ἄρρωστη, ἡ ὁποία μοῦ εἶχε ἐμπιστευθεῖ τὴ ζωή της. Μιὰ γυναῖκα ποὺ βρίσκοταν μεταξὺ θανάτου καὶ ζωῆς... Ἦταν κάτι ἱερὸ γιὰ μένα... Μολονότι λοιπὸν ἦταν πάντα ὡραία καὶ ἑλκυστική, μοῦ ἐνέπνεε μαζὺ μὲ τὸν ἔρωτα καὶ κάποιο σέβας. Τὴν ἀγαποῦσα πάντα τρελλά, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τῆς τὸ πῶ.

ΠΑΥΛΟΣ.— Γιατί, ἀφοῦ ὁ ἔρωτάς σου ἦταν τόσο ἁγνός;...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὴ συγκινήσω, νὰ τὴν ταράξω... Μὴν ξεχνᾶς ὅτι ἦταν μὲν ἡ γυναῖκα ποὺ λαχταροῦσα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀλλὰ ἦταν συγχρόνως μιὰ ἄρρωστη!

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἕνα βράδυ λοιπόν...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Ἕνα βράδυ ἦταν χειρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. «Γιατρέ μου, μοῦ εἶπε, θὰ πεθάνω!... Καί... δὲν θέλω, ναὶ δὲν θέλω νὰ πεθάνω... Ὑπάρχουν πολὺ στὴ ζωή μου καὶ θέλω νὰ ζήσω, νὰ χαρῶ... Ἤμουν πολὺ ἄτυχη στὸν γάμο μου... Καὶ ποθῶ νὰ ζήσω σιμὰ σὲ μιὰ ψυχὴ ποὺ νὰ μὲ νοιώθῃ...» Τότε ἐγώ, προσπαθῶντας νὰ συγκρατήσω τὴν ἀγωνία μου, τῆς εἶπα: —«Θὰ ζήσετε, κυρία. Δὲν ἔχετε τίποτα τὸ σοβαρό. Θὰ ζήσετε. Κι' ἔτσι ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ βρῆτε τὴν ψυχὴ ποὺ θὰ σᾶς νοιώσῃ...» Ἐκείνη τότε χαμογέλασε μ' ἕνα χαμόγελο τόσο πικρὸ καὶ γλυκὸ μαζύ, μ' ἕνα χαμόγελο ἀλησμόνητο...

ΠΑΥΛΟΣ.— Καὶ δὲν σᾶς εἶπε τίποτε ἄλλο;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Μοῦ εἶπε: —«Δὲν θὰ ζήσω... Τὸ ξέρω... Ὅσο γιὰ τὴν ψυχὴ ποὺ θὰ μὲ νοιώσῃ, αὐτὴ ἡ ψυχὴ εἶνε ἡ δική σας!... Ναί... ναί, ἀκοῦστε με... Τώρα ποὺ πεθαίνω, μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ: Σᾶς ἀγαπῶ!...»

ΠΑΥΛΟΣ.— Σοῦ τὸ εἶπε αὐτό;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Ναί... Καὶ ἦταν τόσο ὡραία ἐνῶ μοῦ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια!... Τὰ μάτια της, τὸ στόμα της, τὸ πρόσωπό της ὅλο, εἶχαν μιὰν οὐράνια ἔκφρασι... Γιὰ μιὰ στιγμὴ ξέχασα ὅτι ἔχω μπροστά μου μιὰ μελλοθάνατη. Ἔσκυψα, τὴ φίλησα στὸ στόμα καὶ τῆς εἶπα πόσο κι' ἀγὼ τὴν ἀγαποῦσα... Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ μ' ἐθεωροῦσε ἀρραβωνιαστικό της. Δυστυχισμένη Ἄννα!... Τί γλυκὰ ὄνειρα ἔπλαθε γιὰ τὸ μέλλον! Κι' ἐγὼ τὴν ἄκουγα μὲ ψυχὴ σπαραγμένη...

ΠΑΥΛΟΣ.— Γιατὶ ἤξερες πὼς θὰ πεθάνῃ;...

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Ναί... Κι' ἦταν ἕνα μαρτύριο αὐτὸ γιὰ μένα. Ἀλλὰ καὶ μιὰ γλυκειὰ μέθη πλημμύρισε τὴν καρδιά μου. Ὑπῆρχαν στιγμὲς ποὺ ἤθελα νὰ ξεγελάσω τὸν ἑαυτό μου... Προσπαθοῦσα νὰ ἐλπίσω... Ἄδικα ὅμως... Κι' ἕνα βράδυ ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιά μου!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Φαντάζομαι τὴ λύπη σου!

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Ὤ! ἦταν πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅσο μπορεῖς νὰ φαντασθῇς...

ΠΑΥΛΟΣ.— Μὰ τί ἀρρώστεια εἶχεν ἐπὶ τέλους;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε ὡς τὴν τελευταία στιγμή. Γι' αὐτὸ ὁ διευθυντὴς εἶπε ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ νεκροψία. Ἡ λέξις αὐτὴ ἀντήχησε τρομερὰ στ' αὐτιά μου. Νεκροψία!... Καταλαβαίνεις; Νὰ γυμνώσουν ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο, λατρευτὸ σῶμα καὶ νὰ τὸ κομματιάσουν... Φρίκη!... Διαμαρτυρήθηκα τότε. Οἱ ἄλλοι γιατροὶ μὲ κύτταξαν χαμογελῶντας εἰρωνικά. Ὁ διευθυντὴς μ' ἄκουσε μὲ ψυχρότητα καὶ εἶπε ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐπεμβαίνουν στὶς δουλειές του οἱ βοηθοί του.

ΠΑΥΛΟΣ.— Κι' ἔγινε ἡ νεκροψία;

ΓΕΡΑΡΔΟΣ.— Θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως. Ἔπρεπε πάντως νὰ παρευρεθῶ κι' ἐγὼ σ' αὐτήν. Ἄχ! τί ἀγωνία!... Εἶδα ἐκεῖνο τὸ ἀγαπημένο σῶμα γυμνὸ μπροστὰ στὰ μάτια τόσων γιατρῶν!... Καὶ ὁ διευθυντὴς μὲ τὸ μαχαίρι ὑψωμένο ἦταν ἕτοιμος νὰ κόψῃ, νὰ σχίσῃ, νὰ κομματιάσῃ! Δὲν κρατήθηκα τότε καὶ φώναξα: —«Μή, μὴ τὴν ἀγγίζετε!... Ἔλεος!... Τὴν γυναῖκα αὐτὴ τὴν ἀγαποῦσα!...» —«Βγάλτε τον αὐτὸν ἀπὸ δῶ», διέταξε ὁ διευθυντής, κι' ἄρχιζε νὰ σχίζῃ μὲ τὸ μαχαίρι τὸ λατρευτὸ κορμάκι τῆς ἀγαπημένης μου. Τότε δὲν μπόρεσα πειὰ νὰ κρατηθῶ. Ἅρπαξα τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ χέρι τον καὶ τὸν χτύπησα μ' αὐτὸ ὅπου κι' ὅσο μποροῦσα!... Ἔπειτα μὲ πιάσανε, μὲ δέσανε καὶ φώναξαν τὴν ἀστυνομία... Ἀπὸ τότε βρίσκομαι ἐδῶ μέσα... Φυλακισμένος... ἀπελπισμένος... δυστυχής!...

ΖΑΝ ΝΤΥΓΙΕΡ